

Any I. — Girona 13 Juny 1915. — Núm. 12

Preu de cada exemplar: 10 céntims

“ART i SPORT” Revista quinzenal

Direcció i Administració: CALDERERS, 21, p.—S’admet col·laboració. No s’tornen els originals. Dels treballs que se’ns remeti, en son responsables llurs autors.

Literatura

A LES REGINES

DE LA BELLESA

La dóna; obra perfecta que eminencies i filòsops han qualificat de maligna, astuta, embauadora; però que, malgrat sos defectes capitals ni un sol home hi há que no haigi necessitat d’ella, trovant-se fins alguns impotents per deslliurar-se’n.

Sócrates ha dit de la dóna: «Més amarga que la mort»; Salamón: «Perversa per naturalesa»; Mahoma: «El més feroç de tots els animals que produeixen la terra i el mar»; Philon: «El Pecat»; Victor-Hugo: «Fera indomable»; Tito Livi: «El butxí de la raó de l’home».

I jo menys filòsop i més optimista, dec confessar que, la dóna per a l’home és un ferm puntal, bálsem confortador, vida. Sens ella els homes menys-preuarien l’existència, car els hi faltaria la companyona a qui poguer confessar les seves intimitats; a qui oferí les eloqüents frases del cor, trobant a faltar uns ulls aont emmirallar-se i una boca sagnanta, aont besá amb éxtasis arrobador.

Adorém a la dóna que també ho és nostra mare. Ella és nostra esperança i felicitat.

Per aixó, avui al fer presentació de nostres Regines de la bellesa, llavor pura d’esdevenidores i riques generacions, se’m deixonda el cor i divines claretats m’illuminen tot mon ésser, i ofereixo a elles aquestes breus línies d’admiració, com els hi oferiria, amorosament, una toia de semprevives....

IDEAL.

CORPUS

Quin día més joíós el de Corpus!

Tot es sol, tot es color, tot és alegria. A l’arribar a la tarda, les campanes dringuen amb més vivor que mai i ses llengües de bronze sembla que entonin cants de triomf, mentres regna pels carrers gran animació i alegria.

Allí s’hi veu esperant anhelosos la processó els camparols tot endiumenjats amb ses barretines de color de foc com les roselles dels camps que conreuen; jovincels i damicel·les que amb gemada rialla a flor de llabi, escolten corrandes d’amor que a cau d’orella el ser aimat desgrana; les grans cistelles de ginesta que embaumen l’aire d’aromes suaus...

Es el día que tot-hom sent l’amor i la gaudança.

Mes, enguany el dijous de Corpus, ha vingut amb pluja menuda i insistent, fent intranquils els carrers, deixant tristesa als cors i anyorança a l’ànima. La solemnitat transcorregué sense sol i sense ginesta, però que dic jo? Qué no hi havia sol? Qué per ventura els ulls de les damicel·les no irradiaven més llum i color que l mateix sol? Qué no hi havia ginesta? I aquells caparrons de cabellera d’or, no eren totes de dorada ginesta?

Voleu encara més sol i ginesta?

Quan bella i sublim és la diada de Corpus!

EOLÒ.

DIVAGACIONS

(Segueix.)

No canteu a l' impuls del seu cor, perquè ja no troben, a la vida, cap bell encís. Els hi és pesada i trista, i aixó fá que 'ls can's sigan tristos i febles. Son homes, sense voluntat i convicció propia. Tot aixó, ho han posseït al tenir tant sols fé en els llibres, car els llibres, a voltes, porten vacilacions estranyes, que ofusquen el pensament per més clar que siga. Cal, doncs, no ésser incrédul i escoltar la veu de la Natura. Ella parla, a la seva manera, en els sentits adormits i els desperta. Despertant els sentits, és quan se sent fortaleça a l' esperit, força de persuació que porta la potencia de penetració de totes les coses. Allavors, és quan l' home se sent ben fort, convenut de sí mateix, perquè la Natura a fet, sense que ell s' en hagi dat compte, que se ben possessionés del seu *Jo*.—

Jo no comprenc com pot parlar la Natura?—

—Que vols compendre tú, si a molts d' aquests selectes, tal volta, tampoc ho compendrant. Tú que tant so's ets un pobre infeliç, que sense dar-ten compte somnies adalera i te deixes portar per la vanitat de teories, més o menys fantástiques i esbojarrades, propies d' un home que no te gaire clarividencia. Tú que tindries que restar callat i escoltar amb fervent reculliment, perquè per més esforços que fassis t' és del tot impossible poguer-ho compendre, però tú, sense saber el per qué, tens la gosadia de preguntar semblant cosa.—

—Per qué no ho puc preguntar?—

—Perqué.... Té vaig a parlar clar. Tú ets un d' aquests homes vulgars, que estant plenament convenuts que tot bé pèl seu propi impuls, i per aixó no t' ets preocupat de res, no t' ets preocupat de desenrotllar l' intel·ligencia per aclarir el pensament. Ets passat la teva adolescencia entregat a la contemplació i llegint. Ets llegit molt, aixó t' ho reconec, però ets llegit llibres insubstancials que no han fet res per enriquir la teva intel·ligencia, mes, si mai, per etzar, te n' ha vingut un a les teves mans un d' aquells substancials, qu' els seus mots és essencia per a desenrotllar l' intel·ligencia i que porta clarividencia al pensament, tú no hi ets sapigut trobar res, i els ets llegit tots com a manera d' esplai, com un passa hores, sense cap-ficar-te, ni profundisar cap mot. Aquest empaig de lectura t' ha fet molt malt, sense adonarten, perquè t' ha fet

sentir vanitoses quimeres i pretensions ridícules. Tens la pretensió d' ésser selecte i no ho ets. Tota la joventut que puja, han fet igual que tú i senten les mateixes vanitats. Tots voleu ésser selectes, aixó adorna i dona, a la persona, cert aire de respectabilitat. Aixis és, que 's envá que t' diga, com i de quina manera parla, perquè no ho creurás ni ho pots creure.—

—Mes, jo te prego que m' ho digas. No me deixis amb aquest ofuscament tant gran. Tinc afany de saber-ho. Parla, que t' escoltaré amb fé i amb fervent reculliment, i no t' he interrompiré més.—

—Doncs, ja que m' ho demanes amb tanta insistencia te vaig a complau-ret. Vaig a continuar.

Peró seré molt breu. Tú vols saber com i de quina manera parla, oi?—

—Sí, tinc afany de saber-ho, encara que no ho compregui.—

—Doncs bé, jo sols te vull fer unes quantes disquisicions i faré els possibles per a fer-t'ho compendre.—

—Oh sí, parla.—

—La Natura parla amb un llenguatge sense paraules, vull dir, sense paraules sonores, però encara que no sigan sonores, la paraula d' ella se sent clara i comprensible, i per a sentir-le, ja t' he dit, que 's del tot necessari estar ben disposat i possessionat de sí mateix, allavors, cal tant so's, amb serenitat, obrir els ulls ben bé i restar recullit, en estat de pura contemplació, i deixar-se portar pels canviants, mes ben dit, deixar-se encisar per els múltiples aspectes que la Natura ens ofereix, i al mateix temps, que 'ls sentits se comuniquin amb ella, perquè a força de comunicar-se, és quan se sent les emocions més pures i les impressions més fortes del goig de la vida. Cal estar, doncs, en estat de sensació i extasiat. L' esperit, se sadolla de les coses que veu, i com qué allavors, l' home, està ben possessionat del seu *Jo*, la seva ánima sent la necessitat de la contemplació, i es quan amb els ulls fixos acorona tots els aspectes, escorcollant tots els misteris ocults i belleses de la vida, prenent-ne tot el veritable encís, que fa sentir el goig immens de la realitat pura, fent vibrar ràpidament els seus sentits, i allavors, és quan se produeix la convicció del só ritmàtic de la paraula d' ella, vuida si tú vols, però veritat i comprensible. Més jo dic que 's vigorosa i resonan-te, i que la seva paraula, com ja t' he dit i t' ho repateixo, aclareix ben bè el pensament fent veure les coses clares i porta

la tranquil·litat a l'esperit. La Natura ho és tot i ella és la qu'ens don goigs, alegries, fortitut i vitalitat.

Prou és dolça la seva paraula quan s'escolta amb amor, amb plena convicció.

FREDERIC THONET

(Seguirà)

D'UNA EXCURSIÓ-SOMNI

(INTIMES)

... I men'tres el sol s'en anava a la posta, estenent en l'oritzó son mantell de porpra, i l'aigua de la font murmurava riallera, tot saltant pèl rocam, fins perdres allà lluny, i els ocellets glosaven cants d'amor que sols delecten a qui sap sentir-ne, jo a cau d'orella, ¿qué 't deia?

¿Qué resava? Contes d'amor.

Havia transcorregut llarc rato: Era l'hora en que la lluna feia les primeres vesllumbracions. El vent bruntzía i amb la remor del fullam nostres paraules s'hi confonien.

L'espurna d'amor que el sol caient de la tarda havia encés en mos llabis, empesa per la ventada havia pres tot mon ésser...

Tot respirava amor, tot gauvança, mai mon esperit s'havia enlairat tant, ni mai tant havia menys-preuat les coses materials que certes joventuts dormides de cor adoren... fruía d'un dolç amor que ni en somnis havia vist...

Saltant reguerots d'aigüa tant clara i pura com aquell amor que per primera volta sentia, ens apropavem vers la ciutat testimonia i braçol de nostres primeres il·lusions i angoixes, a l'ensemps qu'ens allunyavem del lloc hermós aont s'hi havia representat l'escena veritat d'un idili.

¡Sí vaig dir-ten de coses! ¡Quántes me'n digueres tú! ¿T'en recordes?

Arribarem a la població fosca, després de caminar llarc rato sens que tú ni jo ens en donguessim compte. A l'ombra dels esbelts campanars que s'enlairant en el espai i que de guardiants servien a la ciutat que ja comensava a regnari el silenci, ens hi despedirem.

Tal día et veuré—deies.—

Nostres amors viurán junts, si bé nostres cosos se separen—repeñes.—

Una estreta de má posá punt al diáleg.

Una setmana després era aprop teu, però ja portaves altra companyia.

Vaig passar mos dits per demunt de les perpelles, vaig mirar-te altra cop, hi era cert, anaves acompanyada d'un jove. Digueres que era un cosí, un cosí...

¿Qué han sigut d'aquells amors? ¿Qué d'aquelles paraules?

Aigüa del torrent que passa per no tornar enrera...

Despert somniava amors, i dormint veig que era un somni.

IL·LÚS

Juny 1915.

DESIL·LUCIÓ

Diariament cap al tard, glatin i esvalotant-se rebrullen en el pit de la dóna del guerrer sentiments d'oli vers als que li han robat llur tresor fins que retuda per mils records lentament s'endormisca demunt la taula despullada d'abundós nodiment, apoiant ses galtes amb les dues mans a l'ensemps que un silenci sepulcral s'extén en la modesta cambra interromput a voltes pèl respir creixent de la pobre abandonada. Repatidament sos llabis s'obren i clouen com per un bes a l'absent, ses galtes se tornen rojes i en somniós desvari barboteja amb dolça tendreça:

—La pau, la pau.... sí, sí!

Se separen les parpelles de sos ulls i com si 'ls enlluernés quelcom de mai vist resten fits i esglaiats romanguent aixís una estona, car no pot descansar gaire ella que ha gaudit per poc temps dels encisos d'un amor allunyat per el destí...

Fugint d'aquesta monotonía i com llensant de sa pensa terribles visions que li sotraguen l'ánima, apenes l'arba pinta de groc el gris horitzó, obra la finestra de llur habitament i ovira la llarga doble-filera de cases fetes de rejola rogenca a l'esclatar els raigs del solixent que amoixa son front i esbullada cabellera.

Els ocellets en estol entrant i exint dels

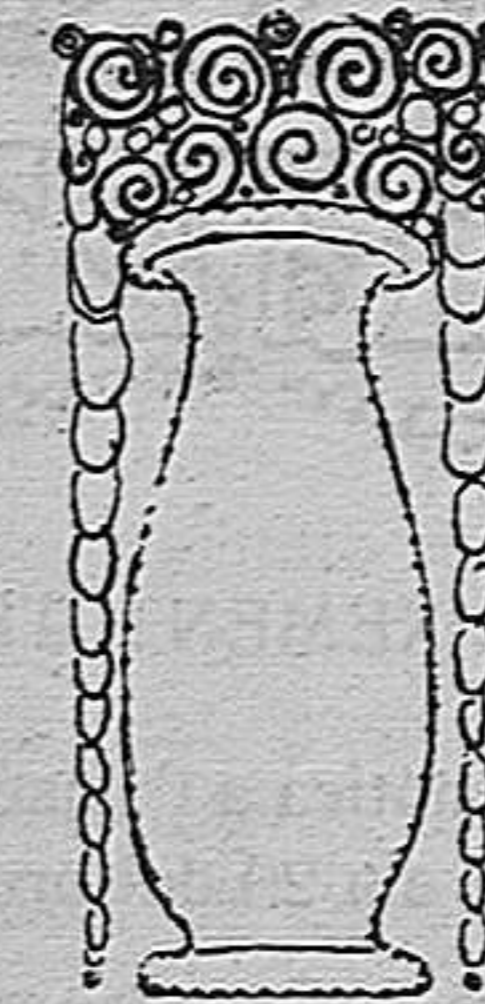
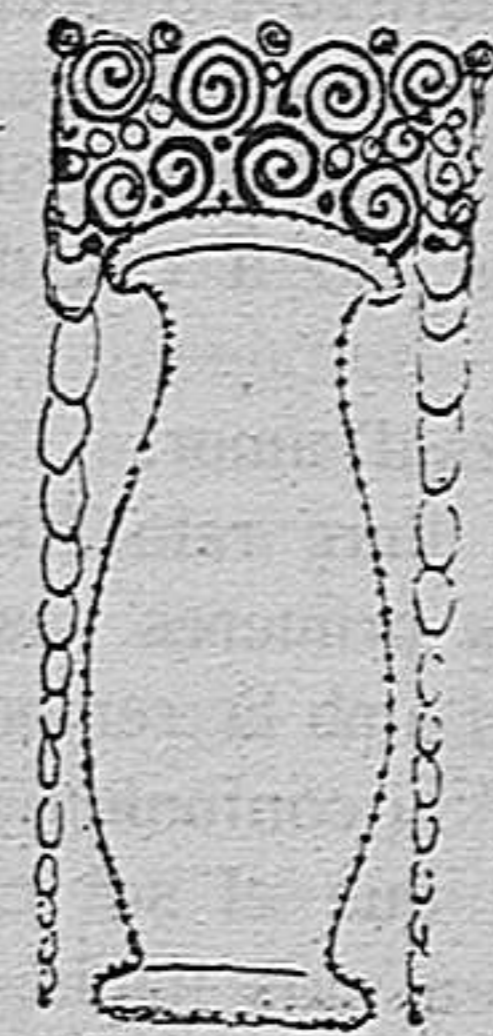
Natura ornada de flors, fal'laguera
vostra gentil bellesa ve a admirar,
a vostre busi hermós com Primavera
que 'n desclou son magnífic roserar.

Sou triada bellesa gironina
i 'ns agrada vostre pose humil,
i'ns sotmou tendrament vostra infantina
veu de fada plaen'a de l' abril.

Nostres cors encesos i flamejants
de puríssim amor regalimants
suaviseu i us enlaireu la figura...

Sieu de juvenesa l' ídol diví,
vostres dolços llabis de carmesí
siguint-ne 'l signe d' eterna ventura.

LES REGINES DE LA BELLESA

Per la vostra altivesa en ser hermosa,
perquè sabeu qu' ho sou, no os ho dec dir,
mes qu' amb l' afany de mon millor sospir,
i amb el vers de ma rima més pomposa.

Gràcil infant, crissálida hermosa;
com un nou París, mon sapient albir
en el torneig d' amor, os ve a oferir
la poma d' or, de Venus, magestuosa.

Siguent en vos, tindrà la maravella
de resplandir, talment com una estrella,
cullint la llum dels vostres ulls triomphals.

I vibrará, com una vida amada
qu' en el clot d' unes mans ' hagués plegada,
per somniar sos somnis immortals.

Gracial, afable i gentil;
verbositat lluminosa
en el dir de cada cosa;
atraienta com flor d' Abril.

Molt bruna, amb encís d' infant,
flairosa com la ginesta;
a son entorn, sempre 's festa;
extasiada com bell cant.

Del jardí clar de l' amor
n' és candorosa poncella.
Quína il·lusió més bella
tancarà son tendra cor!

Vostra figura, com de crispat lliri
en el principi de la juvenor
ben dolç ne dona suaument martiri
als jovincels ardents, avits d' amor.

Tots an al jardí edemi concorren
i 'n trien al son lliri idolatrat
i seguit aimants i alegres corren
a oferir la flor bella a la Ciutat.

Solá, a vos admirem passionalment
al vostre rostre sempre somriuent
que ens plau fins l' infinit...

Quedant-se al davant vostre enlloernats
nostres ulls purament d' enamorats,
deixant-ne 'l nostre cor aimant ferit.

Clara i gentil, com una Anunciació...
Melodía de lluna, i blat, i olor
de lliris blancs, i de ginesta... Estranya

serena resplandor
d' un llac, en la montanya,
reflexant a la estrella del Pastor...

Oh amiga: un jorn per a creaus' a Vos
les Gracies reculliren—totes les noves flors,
donant-lis vida blanca—dins sos alés divins,

Perquè el mon se pensés, meravellat,
qu' ereu un marbre grec, resoucitat
en l' encant i el silenci dels jardins....

angles de les taulades, amb llur piuetèig saluden a la matinada i els vianants, dónes i homes vells, comensen a passar el carrer dirigint-se a sos quefers. En sos rostres si dibuixa la me'angia.

Corbejant son cos i eixint sa testa de la finestra esguarda un per un als que s'apropen com si volgués escorcollar en l'esperit d'aquells transeunts alguna nova del seu marit.

Llarga estona resta amb al pose, obrint de bat a bat sos ulls, que son la porta del cor, pretenguent endebades vesllumbrar al lluny el retorn del espós estimat, fins que desesperançada i esgarrifant-se, com si la fret la trontollés, murmurá amb les dents closes i els ulls vessant llàgrimes...

—No torna... no torna, no!

Es l'hora de repartir el correu. Els carters amb son trajo característic, distribueixen per el poble la poca correspondencia rebuda, mes en el Casal de la desgraciada muller no parava de molts dies ni una carta, solsament l'acostumat periòdic, quin text ella devorava cercant el nom de l'absent i les maldats, de la guerra, agitant placèvolament llur ánima com volguent esvai la seva angoixa, mes jón dissort malestruga! sempre llegia: vaixells a fonts; tantes mil baixes, tans combats, tants presoners, comensament de noves batalles.... i aterrada per els repugnants horrors de la barbra realitat, clou ses menudes mans, apreta 'ls punys contra sos polsos i brandant son cap follament, sanglota amb força:

—Ja no resta esperança... Maleída sia la guerra!

XILEF

PENSAMENTS

Per més que un amor no haigi sigut correspost, l'home no deu a penedir-se d'haver estimat.

* * *

Si no fos la passió, les il·lusions serien més dolces,

* * *

El verdader amor, no necessita comparces.

* * *

L'amor, es l'únic fré que domina a l'home.

* * *

A l'ensemps que l'amor és una via de llum, és la llum de nostra «via».

ACONTEIXEMENT TEATRAL

Una festa patriòtica a l'ensemps que simpática tindrà lloc el dia 20 del present mes en el Teatre Principal.

La companyia d'aficionats «Tallaví», composta de joves d'aquesta ciutat, donarán una representació de l'obra en tres actes de costums i de nostre company de redacció En M. Planas Marull, «Passions troncades» i la comedia castellana «Los inconvenientes».

Pendrán part a l'execució de dites obres les aplaudides aficionades Pilar Bol i Rosita Boix i els no menys aplaudits aficionats Mariné, Frigola, Zorrilla, Martínez, Briera i Fàbregas.

Els beneficis que resultin de la vetllada, serán destinats al Montepío de periodistes d'aquesta ciutat.

Es d'esperar un bon concurs de públic.

* * *

EXPOSICIÓ MARTORELL

El dia 23 del passat Maig, s'inaugurá en la Sala «Athenea», una exposició de dibuixos del jove Albert Martorell «Max», constituin lo exposat un nombrós contingent d'obres, moltes d'elles dibuixades amb tanta valentia, que

ha posat de manifest ses grans qualitats en el dibuix.

El fort d' En Martorell radica en el retrat, semblant-nos la majoria dels exposats senzillament admirables. En aquest ram augurém que l' artista ha de conseguir sos mellors éxits, encara que amb tota s' habilitat en alguns dels retrats, no podem creure que satisfacin a l' artista.

A nostre entendre el senyor Martorell, tenia que haver fet una selecció. Per exemple: els números 4, 23 i 35, junt amb quiscuna altra, son obres que no tenia necessitat d' exposar per evidenciar-nos lo molt que val.

Hem de lamentar que 'l públic haigi respost tant poc a un aconteixement artístic com aquest, car altres exposicions de menys importancia han sigut més visitades.

Felicitém al senyor Martorell.

* * *

Hem visitat l' exposició de dibuixos dels alumnes de l' Escola de Belles Arts, tinguent que confessar, amb condol, que 'ls treballs exposats son encara més dolents que anys anteriors.

Davant aitals atentats artístics—no altra qualificatiu mereixen, — se comprént la gran necessitat de la tant comentada i discutida «Escola d' Arts i Oficis». I ja que de l' «Escola» parlem, volém fer constar nostra opinió irreductible: que l' «Escola d' Arts i Oficis», fos un verdader Centre de Cultura, fent desaparèixer les *patums*; i deixant la direcció a artistes de noves orientacions i de nou credo, anc que no siguin de la província, puig sería deplorable que per a afavorir a quiscun com-provinciá, tingués que sacrificar-se a tota una joventut a sofí les llicçons d' un Mestre d' ideals claudicats.

Sportisme

El diumenge passat dia 6, i davant escaça concorrencia se celebrá un partit de foot-ball entre l' equip seleccionat que deu defençar els colors de Girona en partits importants i un equip compost de elements que integren el segon team de diferents Clubs d' aquesta.

El partit transcorregué bastant aborrit no passant el joc de vulgar, puig nó 's pogué apreciar cap jogada interessant degut en gran part a l' excessiu calor que feia i al marcat domini que l' equip seleccionat desenrotllava, el qual sense gran esforç se apuntá 9 goals a 0.

Arbitrá el mach acertadament el senyor Torrellas.

L' equip vencedor el constituíen els Srs.: Viella, López, Roca, Clará, Quintilla, Bell-solá, Viñolas, Gómez, Fontás, Oliver i Goday.

CENTRE MORAL.—El día 30, del prop passat mes amb el «Pati b'au» d' en Rusiñol, la secció «Tallaví», feu passar una vetllada agradable tant per la presentació com per la plausible execució que hi donaren. Aont no 'ns convenceren del tot fou en «Gent d' ara» d' En Coca, no obstant amb algunes escenes arrodonides i algun personatge ben interpretat quedá recompensat el poc estudi d' alguns diá-legs.

Consti que amb la primera de dites obres, és de les vegades que 'ns han agradat més.

* * *

GRAN-VIA.—«El arte de ser abuela», «El Huésped del otro mundo» i «Otello», han sigut pel·lícoles qu' hem admirat en aquest cine últimament. També s' han presentat «Les Tudelinas», que foren molt aplaudides.

* * *

IMPERIAL.—En aquest coliseo se 'ns han exhibit pel·lícoles bones, però alguns espectadors s' han exclamat, amb raó, de la falta del «quintet» i d' atraccions.

Senyor empresari, creiém que amb els preus que sens exigeix, se pot molt ben obsequiá al concorrents amb «quintet» i atracció.

* * *

CORRESPONSALIA

BANYOLES.—La Secció dramática de l' entitat «La Lliga», ha donat comens a les representacions d' obres catalanes. La primera que han posat en escena ha sigut «El Sant Cristo gros» de Eduart Aulés.

En l' execució que hi prengueren part les Stes. Bol, Pujol, i Fontbarnat i els Srs. Masoliver, Vivés, Queralt, Boix, Figueras i Roset s' endeviná la bona voluntat i estudi d' aitals aficionats que se 'ls obsequiá amb nutrits aplausos.

Nostre admiració pera aquests aficionats que desinteressadament treballen per l' enlaira-ment del Teatre.

TRIBUNA LLIURE

A petició de molts de nostres ben-
volguts lectors hem obert aquesta
«secció lliure», aont se publicaran to-
ta classe de treballs siguin catalans o
castellans, sens que respongum dels
mateixos ni 'ns fem sol-lidaris del
criteri de llurs autors.

AMOR QUE TRIUNFA

*A mi amigo y compañe-
ro M. Planas Marull.*

Cual reina caprichosa entre las flores
que le roban encantos y hermosura,
se asienta una beldad en noche oscura
en la reja que oyó tantos amores.

Ni una frase de amor suena en su oído,
ni ha sentido el calor de ningún beso,
y al hablarle la reja su embeleso
despertó y en amor buscó su nido.

Pensativa y muy triste está la bella,
tal vez al escuchar que aquellas flores
misteriosas al viento sus amores
cuentan risueñas en la noche aquella.

Y el dulce ambiente que de amor respira,
la hace aunque despierta estar soñando,
y aquel ensueño fiel, va retratando
los escantos de amor a que ya aspira.

Y en el delirio que a su mente abrasa,
contemplando de amor bella químera,
siente el pecho saltar cual si quisiera,
alcanzar al «amor» que alegre pasa.

Más rompiendo el silencio misterioso
de aquella oscuridad dó está la bella,
un doncel que ha escuchado la querella
a la reja se acerca cauteloso.

.....
.....
.....

La calle está oscura y solitaria,
hablan en silencio dos corazones,
las flores dan al viento sus canciones
y la brisa murmura una plegaria.

Breve espacio en la reja moruna
permanece callada la pareja,
y al fin la oscuridad rompe la luna.
para humilde besar la dulce cuna.
que de amor entre flores surgió en la reja.

JOSÉ A. POGGIO

LA MUJER

SEGÚN SEVERO CATALINA

La mujer es un sér indefinible, porque es
un sér ineducado.

* * *

El mundo no sabe lo que es la mujer, por-
qué la Sociedad le cierra la boca desde que
nace hasta que muere.

* * *

Entre una mujer *sin educar* y una mujer
mal educada, la primera no puede hacer *el
bien*; la segunda hará irremisiblemente *el mal*.

* * *

La mujer se encuentra, no se busca.

* * *

La mujer abandonada injustamente quisiera
cambiar en odio su amor; pero no puede.

* * *

Mujer que recibe sin precaución las frases
y las demostraciones de la galantería, es co-
mo un niño que juega con su corta-plumas: al
fin y al cabo se corta.

* * *

El hombre, en la mirada de una mujer, no
ve más que una mirada. La mujer, en la mira-
da de un hombre, lee de ordinario hasta la últi-
ma página del libro de su corazón.

* * *

La gran instrucción suele no hacer felices
a las mujeres; la buena educación las guía a la
felicidad.

* * *

La mujer es el gran amigo del arte, como
el arte es el gran amigo de la mujer.

* * *

No puede ser feliz un país donde no sean
felices las mujeres.

* * *

Una mujer que no cree, es muy difícil que
sea buena esposa, es casi imposible que sea
buena madre.

* * *

Para el sexo débil no existe el *ayer*, o si
existe, es muy horroroso; no existe el *hoy*, o
si existe, es casi indescifable: solo existe el
mañana.

* * *

No pueden ser felices las mujeres fuera de
la educación cristiana, que es la única que im-
pone, como deberes muy actos, la obediencia
justa, la esperanza en Dios y el amor puro y
Santo.